

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΜΕΡΑ

Ευλογημένη τρεις φορές
Του Οκτώβρη αυτή η μέρα,
Που διώξαν τους Ιταλούς
Απ' την Ελλάδα πέρα.
Ευλογημένος ο λαός
που απάντησε το όχι
ευλογημένος ο στρατός
που με τη ξιφολόγη,
πάνω στην Πίνδο έγραψε
«Ζήτω η ελευθερία»
Και μια σελίδα έγραψε
Χρυσή στην ιστορία.

ΟΧΙ

Σήμερα η πατρίδα μας
Έχει γιορτή και πάλι
Γιορτάζει υπερήφανη
Μια νίκη της μεγάλης.
Σαν σήμερα οι Έλληνες
απάντησαν το Όχι
και νίκησαν τους Ιταλούς
με το όπλο και τη λόγχη.
Σαν σήμερα οι Έλληνες
τους Ιταλούς νίκησαν
και την ελευθερία τους
με αίμα εκερδίσαν.

28Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Μια μέρα φθινοπωρινή
Κρύα χωρίς λιακάδα
Οι Ιταλοί θελήσανε
Να πάρουν την Ελλάδα.
Μα οι Έλληνες απάντησαν
ΟΧΙ με ένα στόμα
Εχθρού ποδάρι δεν πατά
Στο Ελληνικό το χώμα.
Γιατ' είναι χώμα ιερό
Με αίμα ποτισμένο
Κι από τα χρόνια τα παλιά
Δάφνες μυρτιές, σπαρμένο.

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 1

Στα βουνά της Αλβανίας
Της Ελλάδας τα παιδιά
Πολεμούνε τον εχθρό μας
Όλα τους με μια καρδιά

Πολεμούνε σαν λιοντάρια
Μπρος στην πρώτη τη γραμμή
Απ' το χώμα μας μην πάρει
Ο εχθρός μια σπιθαμή.

Κάνουν τείχος τα κορμιά τους
Μην περάσει η σκλαβιά
Και προσφέρουν τη ζωή τους
Για τιμή και λευτεριά.

Δε φοβούνται ούτε βόλια
Ούτε χιόνι και βοριά
Και την πείνα τους ξεχνούνε
Πάντα για τη λευτεριά.

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ

Ας τραγουδήσουμε παρέα
Τραγούδια για τη λευτεριά
Και ας υμνήσουμε και πάλι
τη δόξα την παλικαριά.
Τιμή και δόξα στην Ελλάδα
Που βροντοφώναξε το ΌΧΙ
Τιμή και δόξα στους φαντάρους
Που με το όπλο και τη λόγχη
Πολέμησαν μέσα στα χιόνια
Με μια ψυχή με μια καρδιά
Κι έδειξαν ότι δε νικάνε
Τα όπλα αλλά η καρδιά.

Η ΣΗΜΑΙΑ

Πάντα κι όπου σ' αντικρίζω,
με λαχτάρα σταματώ
και περήφανα δακρύζω
ταπεινά σε χαιρετώ.
Δόξα αθάνατη στολίζει
κάθε θεία σου πτυχή
και μαζί σου φτερουγίζει
της Πατρίδας η ψυχή.
Όταν ξάφνου σε χαϊδεύει
τ' αγεράκι τ' αλαφρό,
μοιάζεις κύμα, που σαλεύει
με χιονόλευκο αφρό.
Κι ο σταυρός που λαμπυρίζει
στην ψηλή σου κορυφή
είν' ο φάρος που φωτίζει
μιαν ελπίδα μας κρυφή.
Σε θωρώ κι αναθαρρεύω
και τα χέρια μου χτυπώ,
σαν αγία σε λατρεύω,
σαν μητέρα σ' αγαπώ.
Κι απ' τα στήθη μου ανεβαίνει
μια χαρούμενη φωνή
νά 'σαι πάντα δοξασμένη,
ω! Σημαία γαλανή.

ΒΡΟΝΤΟΥΝ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ ΟΙ ΚΟΡΦΕΣ

Βροντούν της Πίνδου οι κορφές
κι αντιλαλούν τα καταράχια,
πλαγιές βροντούν, σπηλιές και βράχια
κι ως τ' άστρα φτάνουν οι φωτιές
Και των Ελλήνων τα παιδιά
σαν αετοί ορμούν στη μάχη,
κάθε κορφή κι αετοράχη
φωτίζει τώρα η Λευτεριά.
Κι αστράφτει η λόγχη κι αντηχεί
μια τρομερή ιαχή "αέρα"
σαν τούτη τη μεγάλη μέρα
άλλη δε γνώρισε η ψυχή.
Τιμή σ' αυτούς που βροντερά
είπανε το "ΟΧΙ" κάποια μέρα!
Τιμή σε εκείνους που "αέρα"
με στήθη φώναζαν γερά.

ΓΙΑ ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Για μας παιχνίδι ο πόλεμος και το ντουφέκι
γλέντι.
Τα βόλια που σφυρίζουνε, δε σκιάζουν το
λεβέντη.
Κι είναι χαρά, Πατρίδα μου, για σε να πολεμήσω
και τη ζωή που μου 'δωσες, να σου τη δώσω πίσω.
Τώρα, που το άδικο του εχθρού με βασανίζει χέρι,
γέροι, γυναίκες και παιδιά, θε να γενούμε ταίρι.
Ένας στρατός, με μια καρδιά, σε μια φωνή θ'
ακούμε!
"Ελεύθερα πεθαίνουμε και δούλοι εμείς δε
ζούμε"
Οι Θερμοπύλες τό 'δειξαν, τ' Αρκάδια, οι
Μαραθώνες
και τό 'δαν και θαμπώθηκαν χώρες, λαοί και
αιώνες.
Μες στην καρδιά με γράμματα, γραμμένο μια για
πάντα
πάντ' άσβηστο, πάντ' άγρυπνο, θα ζει και το
Σαράντα.

ΓΛΥΚΙΑ ΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑ

Άρματ' αν σου λείπουν και κανόνια
σου περσεύει η πίστη κι η καρδιά.
Τρεις χιλιάδες ένδοξα όλα χρόνια
τη χρυσή σου αγιάζουν λευτεριά.
Κι είναι κάθε χρόνος, κάθ' αιώνας,
ένα στέφος άυλο, ένας στρατός.
Άνισος στα σίδερα ο αγώνας
άνισος και στα όπλα του φωτός.
Με τ' αστραφτερό σου οπλίσου δίκιο,
χτύπησε τη βία θαρρετή.
Κάλλιο να' χεις θάνατο αντρίκειο,
παρά να ζεις δίχως αρετή.
Μα, γλυκιά μου Ελλάδα, δεν πεθαίνεις,
όπως δεν επέθανες ποτέ.
Ζεις αιώνια κι όλους ανασταίνεις,
όταν ξαναλές "Μολών λαβέ".

ΤΟ ΟΧΙ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ

Στην ιστορία των λαών
σύμβολο θα' ναι πάντα
οι Έλληνες, το ΟΧΙ τους
κι ο Οκτώβρης του Σαράντα!
Τ' αηδόνι απ' την Ανατολή
και τα πουλιά απ' τη Δύση,
σ' όλο τον κόσμο τραγουδούν
κι οι ουρανοί αντιλαλούν.
Πως πάλι η `Ελλάδα μια φορά
το δρόμο για τη Λευτεριά,
το δρόμο για τη Λευτεριά
στον άνθρωπο θα δείξει!
Στης Αλβανίας τα βουνά
κι απάνω στ' άσπρο χιόνι,
της νιότης και της λεβεντιάς
ο ανθός με το αίμα της καρδιάς.
Γράφει πως πάντα εδώ θα ζει
του Λεωνίδα η ψυχή
του Λεωνίδα η ψυχή
και του Κολοκοτρώνη.